

Arrest

nr. 194 357 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende de terugrijving van 13 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op dinsdag 24 oktober 2017 om 11 uur 30 in zaal A.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 mei 1975.

Op 13 oktober 2017 komt de verzoekende partij aan met een vlucht vanuit Boekarest. Zij is op dat moment in het bezit van een Roemeens Travel document.

Op 13 oktober 2017 neemt de verwerende partij de beslissing tot teruggrijping. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Teruggrijping

*Op 13 oktober 2017 om 00.25uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal
Werd door ondergetekende C.C (Hoofdinspecteur Luchtvaartpolitie Brussel-Nationaal)
Naam EBAMI voornaam Pulchérie
Geboren op 14.05.1975 te Matet geslacht (m/v) vrouwelijk
Die de volgende nationaliteit heeft Kameroen wonende te (...)*

*Houder van het document Roemeens Travel Document nummer 078005823
Afgegeven te: op 3/10/2017*

Afkomstig uit Boekarest met de vlucht OB123, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd , krachtens artikel 3, eerste lid van de wet 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en)

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°).

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in België te wonen en nu terug te komen van een reis naar Roemenië alwaar ze haar vervallen Roemeens Travel Document heeft laten vervangen. Ze komt nu terug naar haar adres in Elsene. Betrokkene was houder van een bijlage 35-Speciaal verblijfsdocument geldig tot 28/02/2017. Dit verblijfsdocument is dus niet meer geldig. Betrokkene is weliswaar in het bezit van een terugkeerticket naar Roemenië op 30/10/2017, doch ze verklaart dat ze dit terugkeerticket niet gaat gebruiken en in België gaat blijven tot ze de beslissing krijgt in verband met haar regularisatieaanvraag. De beslissing met betrekking tot haar regularisatieaanvraag werd reeds genomen op 24/05/2017 en werd doorgestuurd naar haar advocaat. Aldus is betrokkene niet meer in het bezit van een geldig verblijfsdocument. Haar reisdoel is echter wel om hier te komen verblijven.

(...)

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een beslissing tot teruggrijping is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten

beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3,62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 34, van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode), van de artikelen 6,8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat een manifeste appreciatiefout begaan werd.

2.2.1.1. De verzoekende partij betoogt niet door de grenspolitie op het Belgisch grondgebied te zijn tegengehouden maar aan de grens komende vanuit Roemenië en in het bezit zijnde van een Roemeense verblijfstitel als erkend vluchteling. De verzoekende partij meent dat zij het recht heeft om het grondgebied van het Rijk te betreden en er gedurende 3 maanden te verblijven vanaf 12 oktober 2017. Voorts betwist de verzoekende partij dat de mededeling aan haar advocaat van een beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een rechtsgeldige kennisgeving van voormelde beslissing betreft. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar niet duidelijk is welke invloed de beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft op haar concrete situatie, met name het gegeven dat zij als erkende vluchteling in Roemenië van Roemenië naar België reist. Zij geeft ook dat zij gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2017. Zij vervolgt dat de verwerende partij stelt dat zij in België wenst te verblijven doch dit zou een pure veronderstelling zijn. De verzoekende partij benadrukt dat de wet niet verbiedt dat een persoon gedurende 3 maanden naar België komt en gedurende die periode de verblijfsmogelijkheden onderzoekt. De verzoekende partij wijst er ook dat zij de nodige documenten heeft bijgebracht die het doel van haar reis staven. Ze heeft onder meer uitgelegd dat haar man en kinderen in België verblijven en dat ze het adres opgegeven heeft waar haar familieleden wonen. Vervolgens voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest en verbindt dit aan het gegeven dat ze kinderen in België heeft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met haar 3 kinderen. Tot slot meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissing door een niet bevoegde persoon genomen werd. Artikel 6 van het ministerieel besluit houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het delegatiebesluit) voorziet geen delegatie aan een administratief assistent voor een beslissing die haar grondslag vindt in artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.2.1.2. Artikel 6 van het delegatiebesluit luidt als volgt:

“Art. 6. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 1/2, § 3; artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; artikel 7, tweede, derde en vijfde lid;] artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; [artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3;] [artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid, en § 3;] [artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid;] [artikel 13, § 1, derde lid, tweede zin, en §§ 3 en 4; artikel 18, § 3;] artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; [artikel 27; artikel 28]; [°artikel 29, tweede lid; artikel 40ter, § 2, zesde lid; artikel 41ter;] [artikel 42bis, § 1, eerste lid, eerste zin, 2 en 3; artikel 42ter, §§ 1 en 2; artikel 42quater, §§ 1 tot 4] artikel 42quinquies, § 4; [artikel 43; artikel 44; artikel 44bis, §§ 1 en 4, behalve indien de betrokkene een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft; artikel 44ter; artikel 44quater, tweede lid; artikel 44quinquies; artikel 44sexies, eerste en tweede lid; artikel 44septies, § 1, eerste en tweede lid; artikel 44nonies, behalve indien de duur van het inreisverbod langer is dan drie jaar; artikel 47/4;] artikel 49, § 1, eerste lid, 6°, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste en tweede lid, en § 5;] artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; [artikel 51/5, §§ 1 en 2, en § 3, tweede tot vierde lid]; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7,

eerste en tweede lid; [...] artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; [artikel 52/3, § 1, eerste lid, en § 2]; artikel 53bis; [artikel 54, § 1, eerste lid;] artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; [artikel 61/8, § 1;] artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; [artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23;] [artikel 61/27, § 1, eerste en tweede lid, § 2, eerste lid en § 5; artikel 61/30, § 1 en § 2;] artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; [artikel 74/5, § 1, § 3, eerste lid, en § 4, 2°]; artikel 74/6, §§ 1, 1bis, en § 2, alinéa 1er; artikel 74/7; [artikel 74/11, § 1, tweede lid; artikel 74/14, § 1, derde tot vijfde lid, en § 2, tweede lid; artikel 74/15; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1, en § 2, eerste tot derde lid en vijfde lid; artikel 74/20; artikel 74/21.] [...]

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1.”

Bijgevolg voorziet artikel 6 §2 van het delegatiebesluit uitdrukkelijk dat welbepaalde administratieve assistenten bevoegd zijn om beslissingen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te nemen. De verzoekende partij kan aldus niet worden bijgetreden waar ze stelt dat de bestreden beslissing niet door een administratief assistent mocht genomen worden. *In casu* betwist de verzoekende partij niet dat J.C. overeenkomstig artikel 6, §2 van de Vreemdelingenwet gemachtigd werd als administratief assistent.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat ze niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven nu de verzoekende partij verklaart in België te wonen en net terug te komen van reis naar Roemenië alwaar ze haar vervallen Roemeens Travel document heeft laten vervangen, maar dat ze haar terugkeerticket niet gaat gebruiken en in België gaat blijven tot ze de beslissing krijgt in verband met haar regularisatieaanvraag.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet aangetoond.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in

aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat zij bij gebrek aan documenten ter staving van het doel of voorgenomen verblijf de verzoekende partij kunnen terugdrijven.

De bepaling van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet moet, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, Parl.St. Kamer, 1995/96, nr. 364/1, 100), overigens worden gelezen in het licht van de Schengen reglementering. Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan de voorwaarden voor betreding van het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

Determinerend is hier dat de grenspolitie de verzoekende partij verwijt dat zij niet bij machte is om haar voorgenomen verblijfsdoel te staven.

In haar verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij als erkende vluchteling in Roemenië gedurende drie maanden mag verblijven in België. Het gegeven dat haar Belgisch verblijfsdocument sinds 28 februari 2017 verstrekt is doet hieraan geen afbreuk. Ook wijst de verzoekende partij erop dat zij gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2017 daar zij het Belgisch grondgebied verlaten heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij gedurende drie maanden in België mag verblijven daar ze erkend vluchteling in Roemenië is, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze slechts een kort verblijf in België beoogt. Immers heeft de verzoekende partij zelf verklaard dat ze niet de intentie heeft om haar terugkeerticket op 30 oktober 2017 te gebruiken, dat haar kinderen hier schoollopen en dat ze een woning in Elsene heeft. Al deze elementen tonen dat de verzoekende partij een lang verblijf in België beoogt en geen kort verblijf. De verzoekende partij toont niet aan dat ze in het bezit is van de documenten die haar een machtiging of een recht geven tot lang verblijf in België. De verzoekende partij heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, en heeft op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen kennis van de beslissing inzake haar aanvraag gekregen. Het feit dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend heeft, houdt niet in dat de verzoekende partij tot het grondgebied in het kader van een lang verblijf dient toegelaten te worden. Het gegeven dat de verzoekende partij gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 mei 2017, stelt haar niet vrij van het gegeven dat zij in het bezit dient te zijn van de nodige documenten voor een lang verblijf in België. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij

de termijn van 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, conform artikel 6 van de Schengengrenscodex niet heeft overschreden.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk tot het besluit kon zijn gekomen dat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM nu haar het toegang tot het grondgebied geweigerd wordt, terwijl haar twee minderjarige kinderen en haar meerderjarige dochter in België verblijven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). *In casu* is er geen twijfel dat er een gezinsband bestaat tussen de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen. In een aantal zaken heeft het Hof geoordeeld dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55). In deze stand van het geding kan er aangenomen worden dat er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de dochter van de verzoekende partij als jongvolwassene en haar ouders waaronder de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt met haar uiterst summier betoog waar ze enkel wijst op het gegeven dat ze 2 minderjarige kinderen en een meerderjarig kind in België heeft geenszins aannemelijk dat het bestaan van haar gezinsleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van haar gezinsleven. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de kinderen niet over een legaal verblijf in België beschikken. Op 18 oktober 2017 werd de oudste dochter van de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten. Ook haar echtgenoot werd bevolen om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de grenscontrole verklaard heeft bevindt haar echtgenoot zich niet in Roemenië, maar is hij opnieuw in België. Hij maakt het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole navolging van zwartwerk en op 17 oktober 2017 werd zijn bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 3 juni 2017 herbevestigd. De verzoekende partij voert ook geen hinderpalen aan die haar zouden verhinderen om samen met haar kinderen vanuit haar land van gewoonlijk verblijf, met name Roemenië de nodige stappen te ondernemen om in het bezit te worden gesteld van de nodige binnenkomst documenten voor een lang verblijf zoals ze beogen. Gelet op deze elementen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gezinseenheid verbroken wordt.

Voorts benadrukt de Raad dat inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991,

Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd door de grenscontrole en ruimschoots de mogelijkheid gehad heeft om haar situatie toe te lichten. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* ongegrond.

In het hoofdgeding van haar middel voert de verzoekende partij ook de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het EVRM en van artikel 34 van de Visumcode. Ook stelt de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar laat ze na aan te geven op welke wijze hiermee geen rekening werd gehouden. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

De middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de

Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

Mevr. M. RYCKASEYS,
Dhr. L. JANS,

rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. RYCKASEYS